

ἐπὶ τῆς γῆς παράξενα πολλοὶ πταινοὶ ἔσκασαν λαλοῦντες, χωρὶς νὰ δυνήθωσιν οἱ πτωχοὶ νὰ φέρωσι τὴν πτωχίαν· ἄλλοι ἔπαθον ὑπερημανούς, ἕνεκα νουήματος, τὸ ὁποῖον τόσον καλῶς περιγράφει ὁ ἰατρός Εὐγένιος Σὺνς ἐπὶ τοῦ Φεράνδου τοῦ συμβολαιογράφου, διδοῦς τὸ παράγγελμα, «λάγνος μὴ ἔσο!»· πολλοὶ σύζυγοι πτωχοὶ, μεθ' ὅλην τὴν καλὴν των διαθέσιν, ἤκουσαν πολλάκις παρὰ τῶν πεφλημένων συζύγων των, ὅτι αἱ δὲν τὰς ἡγάπων ὡς πρότερον· πολλὰ τέλος ἀγαθαὶ μητέρες ἀφυπνίζουσαι τὰ τέκνα των, εἶρον αὐτὰ πρόθυμα ν' ἀφήσωσι τὴν κλινὴν.

Ἦτο νῦξ τῶν παραδόξων ἡ νῦξ ἐκείνη, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ ὧν τὸ παραδοξότατον, ὅτι ὁ θεὸς Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ γεννήσῃ διὰ τῆς γυναικὸς Ἀλκμήνης τὸν υἱὸν τοῦ σωτήρα τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Προμηθεύς...

Πολλὰ δὲ τὰ παράξενα καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Τὸ ἔσπλητῆρι τῆς Ἥους καὶ τῶν ἑρῶν ἐσήμανεν ἡγέρθησαν ἐκείνη μὲν, ὅπως ἀνοίξῃ τὰς πύλας, δι' ὧν ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸ συνέθεσ ὁ Ἥλιος· αὐταὶ δὲ, ὅπως ζευξῶσι τοὺς Φαιθοντοκτόνους ἵππους εἰς τὸ ἄρμα του· ὁ Ἥλιος ἐνδυθεὶς κατέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ὀλυμπίου μεγάρου καὶ ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἀναμένων... ἀλλ' ἡ Νῦξ δὲν ἐφαίνετο ἐπανερχομένη εἰς τὰ δώματα τῆς.

Ἄλλο ἔσπλητῆρι ἐσήμανεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ Ἄρης σπεύδων περιβάλλετο τὴν πανοπλίαν του, μὴ καταλάβῃ αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων του καὶ κατηγορήσῃ ἐπὶ ἀπιστίᾳ τὴν σεμνὴν Κυπρίδα.

Ὁ Ἥφαιστος ἐθαρόνθη σφυρηλατῶν κεραυνούς, εἶγε σφυρηλατήσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ὠδὲκάδα ὅλην πλὴν τοῦ συνήθου, καὶ ἀφείξῃ τὰ καταχθόνια τῆς Αἴτης ἐπανήλθεν εἰς τὰ οὐράνια δώματα.

Ὁ Ἥλιος ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ αὐλῇ ἀδημονῶν μὴ ἢ συνάδελφός του Νῦξ ἔπαθε πάθημα Φαιθοντος, ὅτε τριζυμον θύρας ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἦτο ἡ θύρα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀφροδίτης, μητρός του Ἑριῶτος καὶ συνεύνου του Ἥφαιστου, καὶ ἐπρόβαλεν ἡ κεφαλὴ τοῦ βασιβοζούκου Ἄρεως, ἐρευνῶντος ἐταστικῶ τῷ βλέμματι τὰ περίξ· ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ περιδιαβάζων ἦν ὁ ἐκηθόλος Ἀπόλλων ὁ πολλὰ καὶ τὰ κρύφια εἰδώς, προέβη θαρραλέως· ἀλλὰ μῶλις εἶχε προεχθάλει τὸν δεξιὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς μαρμαρινῆς κλίμακος, ἡ αὐλεὶος θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγγων τῆς καὶ ἐπερᾶνῃ ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ εὐσφόρου ἢ ζοφερὰ μορφή του Ἥφαιστου...

Δὲν ἦτο πλὴν καρὸς ὑποχωρήσεως ὁ Ἄρης ἐν τῷ θράσει του κατέλθεν ἀδιάφορος τὴν κλίμακα· ὁ Ἥφαιστος εἰσήλθε καὶ αὐτὸς ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον

ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων του Ἥλιος ἐπήνθει μειδίαμα εἰρωνικὸν εὐχομένου αὐτῷ τὴν καλὴν ἡμέραν, καὶ ἐν τῷ στήθει του ἐξερράγη Αἶνα πυρίνη ὡς ἡ τοῦ ἐργουσταίου του, καὶ ὁ Ἥφαιστος συνέλαβε τὸ σχέδιον τῶν ἀοράτων παγίδων, εἰς αἷς ἐμελλον νὰ ἐμπέσωσιν ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη...

Τὴν νύκτα ἐκείνην δύο ἐλήφθησαν μεγάλα ἀποφάσεις, ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ σωτήρος Ἡρακλέους, δι' οὗ ἐσώθη τῆς ἀτιμίου τιμωρίας ὁ θεὸς Προμηθεύς, καὶ ἡ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀοράτων παγίδων, δι' ὧν ἐβουθίσθη εἰς τὴν ἀτιμίαν ἕτερος θεός... ἡ μυθολογία δὲν διευκρινίζει σαφῶς τίς ὁ Ἥφαιστος ἢ ὁ Ἄρης; Ὁ

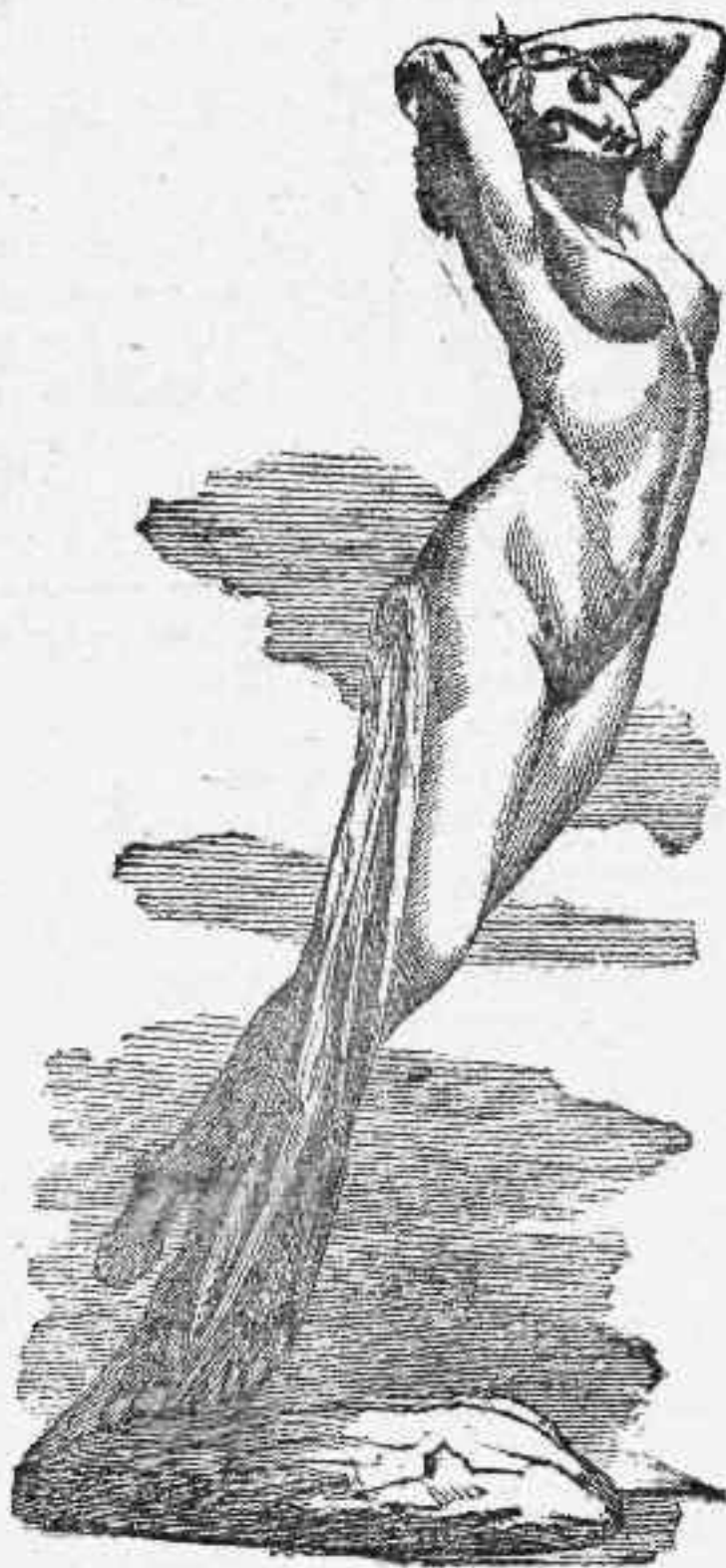
Ἥφαιστος εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν διευζεύχθη τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἐκ διαλόγων τοῦ Λουκιανου γίνεται δῆλον, ὅτι πολλοὶ θεοὶ κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν πύχοντο νὰ ἦσαν εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν θέσιν...

Πρὸς τὴν Νύκτα ἐπανερχομένην εἶπεν ἡ Ἥως μετὰ πονηροῦ μειδίαματος «πολὺ ἤρησες ἀπόψε!» ἀλλ' ἡ Νῦξ ἐχέμυθος οὐδὲν ἀπεκρίνατο...

Ἦτο ἴσως ἡ νύξ τῆς ὀγδόης πρὸς τὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνδὲν ἦτο, ἦτο πάντοτε βεβαίως νύξ χειμερινή.

(Ἐκ τῶν τοῦ Anichs)

Ε. Σχινᾶς.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ ἔτους 1879

ὑπο

ΕΙΡΗΧΑΙΟΥ ΑΓΩΓΙΟΥ

Ἐν παντὶ τῷ φιλοβιβλίῳ καὶ φιλαναγνώστη κόσμῳ βιβλίον, οἷον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἡμετέρου κ. Εἰρη. Ἀσωπίου, ἀριθμοῦν βίον δέκα καὶ τριῶν ἔτων, ἀπολαῶν ὑπολήψεως καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως, τὸ μόνον ἴσως, ὑπερκαταρθῆναι νὰ περιλαμβάνῃ ὕλην ἀρεστὴν εἰς πάσης τάξεως καὶ διαθέσεως ἀνθρώπου, οὐδε-

μίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην συστάσεως καὶ μακρῆς βιβλιογραφίας, ἥρκει μόνον ἀπλὴ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἀγγελία, ὅπως οἱ ἀγορασταὶ προσέλθωσι κατὰ ἑκατοντάδας εἰς τὰ πωλοῦντα αὐτὸ βιβλιοπωλεῖα.

Ἐν Ἑλλάδι ὅμως ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Πρέπει, ὅπως κατορθωθῇ ἡ κατανώλιωσις βιβλίου τινος, ἔστω καὶ τὸ ἀριστον εἰς τὸ εἶδος του, νὰ μετέλθῃ τις ἀπειρα μέσα, νὰ ἐκδώσῃ ἀγγελίας, νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς φίλους του πάντας, νὰ κοπιᾶσῃ, νὰ ἰδρώσῃ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὅπως ἐ-

πιτύχη τούτου, άπορον δέ άληθώς πώς υπάρχουνσιν άνθρωποι γράφοντες έτι και έχοντες διάθεσιν να δημοσιεύωσι βιβλία.

Αναντιρρήτως τὸ εξευτελιστικώτερον τῶν έργων παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ τοῦ συγγραφέως και εκδότου, ἡ δὲ ἥμισυ τιμωμένη εργασία εἶναι ἡ διανοητική, ἣν οἱ πάντες συνειθίσασμεν να θεωρῶμεν ὡς μηδαμινήν, νομιζόντες ὅτι ὑποχρεοῦμεν τοὺς συγγραφεῖς, εἰάν ευδοκήσωμεν να βίβωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου των, και τοῦτο, ὅταν τὸ ἀποκτήσωμεν δωρεάν!

Μὴ ὑπαρχούσης δὲ κριτικῆς ἡμερολήπτου και αὐστηραῖς, βλέπομεν καθ' ἑκάστην πωλούμενα βιβλία ὅλως ἀνάξια λόγου και ἄλλα πολλῆς ἀξίας βιπτόμενα ὡς ἄχρηστα εἰς τὰς γωνίας τῶν βιβλιοπωλείων, και πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἡδυνάμεθα να φέρωμεν πολλὰ παραδείγματα. Πάντα δὲ ταῦτα, διότι ἐν Ἑλλάδι, ὅπως εἰς ὅλα, οὕτω και διὰ νὰ δώσῃ τις μεγάλην ὀπισσοδὸν κυκλοφορίαν εἰς τὸ βιβλίον του, ἀνάγκη να ἔχῃ ἐξι-

διασμένην ἐπιτηδειότητα, ἥτις χαρακτηρίζει ἡμᾶς καθ' ἀπάσας ἡμῶν τὰς πράξεις. Ὅπως παρ' ἡμῖν τὰ πάντα ἐργουσιτοποιήθησαν, οὕτω και ἡ κατανάλωσις τῶν βιβλίων ἀνήχθη εἰς τὴν τέχνην τοῦ βουσφετίου κατορθώσαντος να εἰσπῆδῆσῃ και εἰς αὐτὴν τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων!

Περὶ τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου προκειμένου, περιττός πᾶς μακρὸς λόγος ἀρκεῖ να εἰπωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὅτι, ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, οὕτω και ἐφέτος ὁ φιλικὸς ἐκδότης ἐπέτυχε να προσφέρῃ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κοινὸν λαμπρὰν ἀνθοδέσμην, ὡραίων και πολυτίμων κόσμημα, ἀποτελούμενον ὑπὸ κομφῶν μαργαριτῶν και ἀδαμάντων, ἐν οἷς διαπρεποῦσιν *Δι ἀναμνήσεις Ἰταλίας και οἱ Ξεβράκωτοι*, ἀρχαῖν και νέων, τοῦ κ. Ἀσωπίου, *Τὸ περὶ Σαρτορίτης χειρόγραφον*, πολυτίμον δημοσίευμα, *Τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἑλληνικῆς κοινωρίας και ἄλλα σοδα-*

ρὰ πρωτότυπα ἔργα, μεταφράσεις ὀφειλόμεναι εἰς γνωστοὺς καλλιτεχνουότας τὸν λόγον καλάμους, ὡς ἡ κόρη τοῦ Ὀβιδίου, ἱστορία ἐνὸς βόδου, Σκηναὶ ἐκ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ὁ Γερκουάτος Τάσσοσ και τὸ δαιμόνιον αὐτοῦ, κτ.λ. κτ.λ. Ἐν τὴν ἐνταυθα ἀναγραφὴν τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν, ἣν και ἄλλως νομιζόμεν ἄλυσιτελῆ, διότι πεποιθᾶμεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἡμετεροὶ ἀναγνώσταί θὰ κρίνωσι περὶ τῶν περιεχομένων ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ἐν τέλει δὲ και ποιήσεσιν ἐκλεκταὶ γνωστῶν ποιητῶν.

Τι οὗτου ὄντος τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου τοῦ νέου ἔτους, θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν περικτέρω σύστασιν αὐτοῦ, τόσω μᾶλλον ὅσω οἱ γονεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς δύνανται δι' αὐτοῦ να προσεγγίωσιν ἄριστον και διαρκὲς δῶρον διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Λ. Β.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Α. ΣΜΑΤΑ ΦΙΛΑΝΘΙΚΑ (1)

ΠΟΘΟΣ

Α'.

Ἄχ! εἴαν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου,
Ἄν αἰφνης ἐμφανίζετο, εἰς τὸ γλυκὲ του στόμα,
Πῶς θὰ ἐπίτα φλογερὸς εὐθὺς ὁ ἀσπασμὸς μου,
Κ' ἐκ λόκου ἄν τὸν ἔβλεπα αἰμόφυρτον ἀκόμα!
Πῶς ἤθελα τὴν χεῖρά του κρατεῖ τὴν περιλμένην,
Και μ' ὄφην ἄν τὴν ἔβλεπον εἰσέτι τυλιγμένην...

Πῶς νοῦν και γλώσσαν ἡ προὴ δὲν ἔχει τοῦ ἀνέμου,
Νὰ φέρῃ εἰς τὸν φίλον μου τὰς ἀκέφεις μου ἐν τᾷ χεῖ,
Κ' ἐκείνου πάλιν εἰς ἐμὲ;... ποῖα χαρὰ, Θεέ μου,
Δύω ψυχᾶι, ἃς θάλασσα χωρίζουσι και βράχοι,
Νὰ φερόντ τὴν ἀπόστασιν, και μὲ τὴν μεσημβρίαν,
Νὰ γεφυρόνουν τὸν βορρᾶν μ' ἀγάπης ὀμιλίαν!

Θὰ μίμω τὸν καλλωπισμὸν τῆς νέας κόρης μᾶλλον,
Τὴν ἤθελν μου τὴν φλογερὰν μὲ φάσος θὰ καλύψω,
Παρὰ ἐκείνον ν' ἀρνηθῶ και ν' ἀγαπήσω ἄλλον!
Μὲ πιστεῖ τῆς ἀγάπης του τὴν πιστεῖ θ' ἀνταμείψω...
Ἄχ ἄν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου,
Ἐὰν ἐξαίφνης ὁ Ὀσκάρ ἐφαίνετο ἐμπρὸς μου!

Ο ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

Α'.

—Ποῦ ἦσο κ' ἐρχεσαι ὠχρὸς, νιέ μου, και βραθύπουσ;
—Ἦ μήτέρ μου' ἐκ τῆς ἀκτῆς θαλάσσης ἀτιθάσσου.
—Τί ἤθελες εἰς τὴν ἀκτὴν;—Ἐπότι'α τοὺς ἵππουσ.
—Πλὴν ποῖος ἐκηλίδωσε τὸ νέον ἐνδυμά σου;
—Οἱ ἵπποι μου, τὸν βόρβορον πατῶντες πρὸ ποδῶν μου

(1) Ἐκ περὶς ἐκ τοῦ Φιλανθικῶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μεταφράσεως.

—Πλὴν διατί τὸ ξίφος σου τὸ αἷμα ἐρυθραίνει;
—Διότι ἐπληξα μ' αὐτὸ τὸν μόνον ἀδελφόν μου!
—Και ἤδη ὁ ἐπάρατος νιός μου ποῦ πηγαίνει;
—Μακρὰν πολὺ, πολὺ μακρὰν, εἰς ἔξρας παραλίω...
—Τὸν γηραιὸν πατέρα σου ποῦ εἶδες τελευταῖσ;
—Εἰς τὸν δρυμῶνα κόπτορτα τὰ ξύλα τῆς ἐστίας
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ να μ' ἐπαρίδῃ πλέον!

Β'.

—Ποῦ ἀφῆσεσ τὴν γραιὰν σου μητέρα, δὲν μοι λέγεισ;
—Ἐρῖα νῆθει κάτωθεν τῆς πατρικῆς μου στέγης.
Κ' ἐκείνη πλέον δὲν ποθεῖ ποτὲ να μ' ἐπαρίδῃ...
—Και τὴν γαιδρὰν σου σὺλ'υγον, ποῦ τὴν ἀφῆκεσ ἤδη;
—Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς πλὴν τώρα δὲν μὲ
(θέλει
Δι' ἄλλον καλλωπίζεται, δι' ἄλλον ἀνατέλλει...
—Ποῦ τὸν μικρὸν σου ἀφῆσεσ νιόν, εἰς ποῖα μέρη;
—Εἰς τὴν σχολὴν, ἐνθ' ἀσπτηρὸς διδάσκαλος τὸν δέρει
—Και τὴν φιλότατην κόρην σου τὴν νίαν χελιδόνα;
—Συλλέγει χαμοκέρασα, ἐκεῖ, εἰς τὸν δρυμῶνα.
Μ' εἶδε πλὴν ἐστρεψεν ἄλλοῦ τὸ βλέμμα τῆς τὸ νέον.
Κ' ἐκείνη δὲν ἐπιθυμῶ να μ' ἐπαρίδῃ πλέον...
—Και ποτὲ εἰς τὸν οἶκον σου θὰ ἐπαρίδῃς, ποτὲ;
—Ἦτ' ἐκ Δουμῶν ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ, ὅτε
Οἱ λίθοι ἐπιπλεύσωσιν εἰς τὰ νερὰ ὡς φύλλα,
Και εἰς ἀθύσσουσ θαλασσῶν ἐισδύσωσιν τὰ πτίλα.
Ὅποταν ὁ' οἱ ἄνθρωποι, ἀπάντων τῶν αἰώνων,
Εἰς τοῦ Θεοῦ ἐμφανισθοῦν τὸν νεφελῶδη θρόνον!

ΛΧΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ